

ДЕТЛЕВЪ ФРАЙХЕРРЪ ФОНЪ ЛИЛИЕНКРОНЪ

Автобиография

Ирѣвелъ П. Сл.

Вий искате отъ мене една автобиографическа скица?

Обикновенно една автобиография е огледало на прѣдзетостъ. И какво да ви разказвамъ азъ за себе си, чийто животъ до сега е билъ такъвъ, какъто е живота на безбройно други човѣци? Нищо особено на съмъ прѣживѣлъ¹. Както казва Маркъ Аврелий: „Често пѣти човѣшкия животъ не е нищо друго, освѣнъ подобие на живота на кацна или полска мишка, която плахо се лута насамъ-натамъ.“ Честолюбие (за жалостъ) ми е чуждо. Е тогава? — На трийсетъ и петъ годишна възраст азъ написахъ първото си стихотворение, и до день днешенъ все съ стихотворство боравѣхъ. Но отъ година на година, слава Богу, това писанье стихове все повече и повече ми омръзва. И азъ вѣрвамъ, че на сто и петдесетъ годишна възраст „вижъ“ че съмъ се прѣвърналъ въ модеренъ драматургъ. Както велятъ, оно даеъ и почитъ и пѣри. Да живѣй Маммонъ, долу изкуството — когато то не дава нищо за въ джебъ. А на сто и петдесетъ и третя година азъ ще бѣдъ вече классиченъ пѣвецъ. — Каквото до сега съмъ „драскотилъ“ въ проза — всичко е смѣтъ.

Да, до послѣдния день на живота си да се шляпкашъ по свѣта само като простъ нѣмски лирикъ (оно не даеъ ни пѣри, ни почитъ) — това омръзва, омръзва до Бога. И ще ви

¹ Между особенноститѣ въ живота на баронъ Лилиенкрона, нека ми е позволено да отбѣлѣжжъ, че той е билъ ескадроненъ командиръ и е участвувалъ въ двѣ войни — прусско-австрійската и прусско-френската. Сега той живѣе въ Алтона (до Хамбургъ) като свободенъ писателъ, и гладува на смѣтка на своята слава — „най-добъръ съврѣменъ нѣмски лирикъ“.

Прѣводачъ.